

რევოლუცია

№ 70

კვირა, 17 ოქტომბერი 1926 წ.

№ 70

არცერთრქა

ბამოფხილბზუ ი აუქოსკლუი სიფვილს უქარბას ინგლისის იბერილიზს. სპარსეთის მფრუკუს აუბანებაც, კომელებ იბეი დამბაზდა. აოჯოტ ოსბალოს მწრთბიკ აუ ანუბა, ინგლისის კოფუზილია. გაზუბლდან.

სპარსეთის ლომი*) (ინგლისს ლომს და მართო რქას*): ამ მითი რქასაც მიბატვრევ და ინება ბაზინ ისწავლონ მკაბა.

*) სპარსეთის ლომი
) ინგლისის ლომი

ჯაშუაგის მიღება

— აიღოს, აიღოს... არ არის მინია...

— ვახანსხ... ჩაგლიროთ... მომეცე ნინია.

საუბროდგომი შიქრები

საშემოდგომო ფიქრები...
ფიქრები შემოდგომაზე...

ქარი ცივი, ფოთლები ყვიფელი, დაშქანარი ყვავილები...

ზოგჯერ თქვენგანს, ძვირფასო მკითხველო, აღბათ დანადგირებით გონია, რომ ამ სტრიქონებს სწერს პოეტი, მსოფლიო გოდებით გამსჭვალული მგოსანი და სხვა.

ზოგჯერ თქვენგანს, იმ ზედა ორი-სამი სტრიქონის წაითვისებ შემდეგ უკვე წარმოუდგა თვალწინ ჩემი პრიფილი, როგორც პოეტის: აბურძგნული თმები, აღეწილი სახე, ანთებული თვალები, ჩამოყრილი ყურები, უკან დაკრებული მალვარი და სხვა.

მართალია, მაგ წარმოდგენას შეიძლება ნაწილობრივ ვამართლებდე, მაგრამ პოეტი მინც არ ვარ.

თქვენ აღბათ მკითხავთ:—უმაწვილო, თუ პოეტი არ ხარ, რას მოგაიღონდა ფიქრები შემოდგომაზე, ქარი, ფოთლები და სხვა ამისთანაობა?

მომავლდა, დიახ. მომავლდა, პატივცემულებო, და არც დამეიწყებდა.

— რატომ?

— რატომ და რა არის ახლა საშემოდგომო ფიქრები-მართლაც რომ, სურმოხა იქით აქის, ცრემლმწველი სახენები მსოფლიო შორეულება ამეყვალ და ქვეყნის ტემპი ვერად ვალეკსო, გამლექველს მართლაც რომ მსოფლიო გოდებით პოეტს დაიძახებენ.

— ვითვის არის საჭირო ახლა პალტოს შეძენა? ყველა იმისათვის, ვისაც ასეთი (იგულისხმება პალტო) არა აქვს.

— ვინ მოითხოვს ახლა კალოშებს?.. ყოველი პატროსანი (უბატონოსო) მოქალაქე, რომელსაც საამისო გამგებობა სათანადო სურვილი განაცხადოს ოჯახში.

კალოში, უკანასკნელი გამოკვლევებით, განსაკუთრებით საჭიროა შემოდგომასა და ზამთარში, როდესაც ამ ზანებში სიცოცხლე იცის და მოსალოდნელია ფეისი გააცუება. არის კიდევ სულ უკანასკნელი გამოკვლევა, რომ კალოში უნდა შეიძინოს იმ პირებმა, რომელთაც ფენსაკმელი გამოვლევებო აქვთ და ასეთებში წყალი შეუღლით.

— ვინ წუწუნებს ახლა შემზე?.. ყოველი სუბიექტი, ვისი ფიქრიც ობიექტად დღემდე შემის შეძნაია. ი. ა. ვისაც შემე არა აქვს. ასეთები კი ბევრია.

— ვინ დაიძებს კოჰბ. მალაზიებში თანვლს, მაგრამ იმად?.. ყოველი ჩვენგანი, ვისაც ტანში უგარი არა აქვს და ვისაც უნარი აქვს სიცოცხლე ანგარიშ გულწოლს.

პოი, მოქალაქენო და თქვენც, კოჰბ. და სხვ. მალაზიებო! თანვლი ისეთი რამ არის, რომ შემოდგომაზე და ზამთარში სჯობია ყოველგვარი „ბატრტას“ და „კერე და მინს“, რომლითაც სავსეა სახეობა. მალაზიებო. განველით (მალაზიებიდან) ყოველგვარი მარკეტებო და კრუვერებო! შემოდით (იმეგ მალაზიებში) თანვლებო და თბილო ტანისამოსო. ნუ დაგვიფიქვებთ თქვენც კალოშებო!

ასეთია ფიქრები შემოდგომაზე.

ტერბატი.

სოფლის აღმასკოვში

ჩვეულებრივი სურათი სოფლის აღმასკოვის ცხოვრებიდან სცენა წარმოადგენს აღმასკოვის ოთახს. მადიდაზე არტული მყრია საქმის ქალაღლები. თავმჯდომარე არ არის. სკამებზე ხედნან საქმის მწარმოებელი და თავმჯდომარის თანაშემწე.

საქ-მწარმ: დღეს ჩვენმა თავმჯდომარემ დივიციანა აბერ შეუდგო არის და ჯერ არსად სჩანს.
თანაშემწე: ალბათ ვაღმასკოვად იქნება ხალხე წასულთ კამბახიაში.

საქ. მწარმ. (ამოიხივრებს) ეეჰ! ნეტო იმას რაა. ის წაეა სკამფოდ და ჩვენ მოგვაცის ამდენ საქმეებს. (წამოღდება და დიდს ოთახში).

თანაშემწე: რა ენაღვლებო, იქეიფოს, შეტი რა შერიჩება. თორემ არ გინდა ეხლა შენც ქეიფოდ? კიო ლამაზო ქალბენი გისხდენ გვერდში? ხო იცო: „წულო სოფლის შევიდნო ვარტ“ (დავდება და მდგარს: „ჩემიჩარა ჩარისა)
საქ. მწარმ. (პირზე ნერწყვი მოადგება) კჰჰ, ხად არის სადა... თუთუნით არა გააქვს?—მომავწყვი! ვკვდები კაცო უპაპიროსოთ.

თანაშემწე: თუთუნის მაქვს, მაგრამ ქალაღლი კი არაა (შისცქნს თუთუნს).

საქ. მწარმოებელი: მაგის დარდი ნუ გაქვს. (გაშოარა თმებს. კეღვლიდან ჩამოხვებს გაკრულ განცხადლებას. გაახვევენ ორდენი თუთუნს და სწევენ).

თანაშემწე: (მივა ფანჯარახთან) აჰაა, მოდით თავე მჯდომარე... რეგარი მთერლია? ძლივს აბიჯებს ფეხებს.

წი(ნ)და

ქ ა ხ ა ნ ა ბ თ ა ნ

ქანაღის ზენაღალ-გუბერნატორი ზინი, რომელმაც ჩაიბრუნა იმ. ლონდონში, გაჰყარეს საღილოვის დროს.

— შარის შარვი არ წაყვდება.

ღ ა ტ ვ ი რ თ ვ ა დ ა მ ო მ გ ი რ ა ნ - ო ბ ა

პაწია ფელეტონი.

ანდუყაფარ კურასპეტთან ძველი შვირკიცია: ზეზი-რათ ეცოდა და იყის ამჟერ-კაცების ქალაქში რომელ ქუჩაზე რა დაწესებულებაა, რადგან თითქმის ყველგან უმსახური.

დღეს ანდუყაფარ თბილისში მსახურობს ერთ-ერთ ყოვარკიტულ დაწესებულებაში თავის სპეციალობაზე — პასუხისმგებელ შვირკიცია.

ანდუყაფარ სოფელ კიტურაიდან არის, (იაპონიის ყიტურაში ნუ აურევთ); დიდი ხანი სოფელში არ ყოფილა. ნაცინამებიდან მოსდის ხოლმე წვილილებ. შეკითხვები, თხოვნები სამსახურის შესახებ და დროს უქონლობის გამო, პასუხის ვაცემს ვერ ასწრებს; დღეს იფუნაღრა — და ერთ თავის სოფლის მგზობელს შემდეგ მისწერა:

„ძამო ყასარა! მინდათ ვარ რომ პასუხი დაგიკვანე და შეიძლება აწი სულაც ვერ მოგწერია; ამის მიზეზი იქნება ეკონომიის რევიზია. შეგვიმტკივნ, ძამო ყასარა, სასიარული სრედსტვა; შემოვიღეს გადიდებული ნაგრუზა და წერილის მოსაწერათა კი არა, თავის მოსაღვანაოაც ვერა ცალკია.

იქნის ურეველუნას ათი ანტი-ბილი ყოვდა ფოდ ფატის ზევილიდან და მარტო ცხრა დავავიტოვებს ატ-ფატენებისათვის.

უფრო დაბალი კალიფიკაციის ატეცტენებმა ცხვენული რიერებს, აგენტებს, ინსტრუქტორებს და სხვებს ცხვენული ვახის ბილეთებით ჩამოგართვეს და ფხვით გვხვდება პეშნი პაეტივის ტარება; ვერ ვასწრობ და იმდენი პაეტი დამეგროვიდა, რომ მძღველი ნაგრუზა კა ყოფილა, — ახლა გავეცე.

წინეთ თითქმის ყველგან ვასწრებთ და ახლა დღე-ში თუ ოთხს ან ხუთ ურეველუნას ჩაგვარე პაეტი, — კაი ბიჭობა უნდა. მიზიხრეს:

— რაკი პაეტივის ნაგრუზა მიღე, ზარბლატს გაგიღიდებენ და პოპოშნიკაც მოგცემენო. მეც შევედღე-კი საქმეს. ამას წინეთ დეკარათ ვიყავი პრინციპების კაბინეტის კარებთან. მომსულელების სიარული რომ შეწყდა, პრინციპული დარჩა მარტო და იმან დაიწყო სიარული კაბინეტის კუთხიდან-კუთხეში, რადგან უკვე ბნელიდა და ელექტრიჩესკი ტოკი დარეკიმების გამო დაგვიანდა. რაკი ტოკი მოვიდა, პრინციპების ფესტს ხმა შეწყდა. იფიქრე: ახლაა დრო, შევალ და მივიღო-პარაკები ნაგრუზის კოპსაციაზე და პოპოშნიკებზე მეთქი.

შევედი; დამს თრთამეტრ საათია; თავის სტოლს უხის და რაღაცას სწერს.

— რა გინდა, ანდუყაფარ? — მეკითხება.

— დაივიწყე...

— პო! შე! დიდხანს ვერ ვაათავებ... და ელექტრო ჩესკი ლამპა ჩაქრო

შევიშალე კაცო; შემეშინა: — რა უნდა მიქნას ამ სინდელში მეთქი, და სულ განაბულთ ველოდი სპინელ რისხვას.

— გაგარძელე, აშანაგო, ანდუყაფარ! — მეუბნება პრინციპული. — ახლა ეკონომიის რევიზია, ლაპარაკი ძნელშიაღ შეიძლება...

— დიდება შენდა უფალო! მოიდა ნუ გაგიკვირდებ! ჯერ ხომ მართლა ეკონომია და, მერმე ხელაში უფრო გაბედულთი ფუხარო ყოლფერი.

— გაათავე? — მეკითხება.

— კი ბატონო აშანაგო! — უუპასუხე.

აანთო ელექტრო-სტვა, წამახვალ და დაქრებულთი დიმილთ მიზიხრა:

— ბნელში მოვისმინე და ახვალ დღის სინათლეში პასუს გეტყვი.

მეორე დღეს ნაჩანცმა ვაღმომცა, რომ შენი განცხადება რევიზიკომიონის ჩეკას გადაეცაო. ველოდები პასუს, ჩემო ყასარ, და არ ვეცი რა გეშევა.

ასე ვართულებული და გამარტივებულა, ძამო ყასარ, ესთანდელი სულემა ახალი რევიზის გამო და სამსახურის შინა ხომ შეუძლებელია თუ ვაგზობის წვერი არ ხარ, — და ვაგზობა კიდე ვერ შეგვალ, თუ სამსახურში არ იმყოფები.

შენი ადუყაფარ, კურაპეტინი“ დიდათან სწორია ტარტაროზის პორტმეისტერი

კ. როკაბი.

პეალი მოხელის

ქართული მნა

ჩტო ზა ჩორტ, ვაცო! ეტო პრისტო ნესხასტიე, რაღა! ჯამავირებს არ გვიბატებს, ა მეტელ ტემ ვეც ენაკი რა-ბოტებე. ვარდა ამისა, ვაცო, ეს თხერი სიძვირე რასტოტე და რასტოტე ნე პო დინამ, ა პო ხანას... ახლი სლოკომ, თუ ამ თვეშიც არ მოვიგებენ, მაშინ ხომ კარაულ კრიჩი! ნახალიკემა ყურს არ ვეცადებენ. ანი კონჩნო მალე-ვატ სტატია... იმით რა ენადლებათ; იმ ხორლოშო ე-ვიოტსია... ჩვენ ეს ცოლ-შვილი მიმზილთი გვეხოცება... ვაცო, ხელადა ნე ნა... კეპერ და ალარე მისათი გვე-ღობიან... ჩორტ ხნაეტ ჩტო ეტო ტაკე!

მათე.

საქართველოს
საზოგადოებრივი

მ ა ნ ი კ. უ რ ი

ოკუპაციის სცენა

ცოლი: ვაცო, რამდენჯერ უნდა გითხრა: ეს ფრჩხილები სოფლის გოგონას ვიყავი მაქვს; მანიკურის კაცებმა მიხბო... ყველაფერს რომ ღვინოში ხარჯავ—ერთი ათი შაური რომ ჩემთვის გამეტო, —ღმერთი კი არ გიწყენს!

ქმარი: თუ არ დაგვიშორა მაგი რაღაც მანიკურისა ისე გავფავრებდი, რომ ღვინოს არ დავუვებ ჩემს სიცოცხლეს!

ცოლი: ნურამც დაველოოს. მაგის დარდი არ მქონდეს იმის მეტი არაფერი მეტყინოს კუბოს კარამი... მე იმას ვსტორი, რომ ტოლა-ამხანაგებში გამოწყვეტილი ვარ... თეკლეს ისეთი ყორსეს კება აცვია, რომ სარკესავით ჩაწყვიტავს; ძვირფასი ბრილიანტის საყურები მაქვს; ყველავე უფრო გასაგებელი ფრჩხილები მაქვს დაპირილებული... მე კი მე...

ქმარი: დედაცაუო, ხმა ჩაიკმინდე, თორემ მე ვიცი როგორ გავაპრილებ სივამე-სივანეზე.

ცოლი: მეტი შენ რა იცი? შენ მუდამ ასე ზვერივით მსჯელობ... ჭკუით იყავი ყაზახი, თორემ აუქნადელში წავაღო და იქ გიჩვიებ... ისეთ დღეს დაგაყენებენ, რომ მერმე შენც ინათო, —რატომ ვაწყვიტო.

ქმარი: ეან ადელია ვინაა? ვინა შენი საყვარელია? ახლად ვიღაც საზღვარგარეთელი ფრანგია! ეს კაი რამე გავიგე!!

ცოლი: სიტყვას ბანზე ნუ ისერი... უფრო დამივადე: ხელების შეილსაბით ვუფლო, და მანიკურისათვის ფული ჩამოი, თორემ გშორდები იცოდ!

ქმარი: მმ! მშორდები, თორემ ერთბაშად დღულა ფერბენკსმა არ გაითხოვოს, არ მოგებაცოს!

ცოლი: დურგალი მოიხოვს, თუ ძუნჯალი,—ეს ჩემი საქმე... ან ფული, ანდა გავეყაროთ ერთმანეთს...

ქმარი: პოყოლუსტა, მე გავაცილებ დედინშენის სახლამდე.

ცოლი: არ მჭირია თქვენი გაცილება... მე ახლა მივდივარ და რაც მოვიდა, შენს თავს დააბარლე.

ქმარი: აბა, ახლა თუ მიდიხარ, ერთხელ მაინც მაკომე...

ცოლი: არც გაყოცებ, და არც არაფერი. მე მივდივარ...

ქმარი: გზა მშვიდობისა... წადი, ნუ გეშინია. ჯერ არბრა, —ტრამპი კიდე იქნება... ჰო, მართლა: თუ დღეს-ღამეს გაითხოვდე...

ცოლი: მე არ გეხუმრები: მართლა მივდივარ...

ქმარი: წადი რაღაც! წასლისას კარები გაიხურე, თორემ „სკვანჯარა“ გამქვალავს.

ცოლი: უკანასკნელად გეუბნები.

ქმარი: რამდენჯერ იცი უკანასკნელი თქმა?!

ცოლი: მე მართლა გეუბნები; მასტრობის ხასიათზე ვარ ვარ... ვესმის—მივდივარ...

ქმარი: ჯანდაბაშიც წასულხარ... დედაცაუო, შენ მგონი ინაზე გჭირია მანიკური რომ ვეღარ მორჩი ამ ლობარას!

ცოლი: არა, უკაცრავად, მე ასე ადვილად ვეძიან არ წავაღო... „აუქნადელში“ უნდა წავაყვანო...

ქმარი: ოღონდ შენ მომშორდი და მანიკურის ღულს კი არა, მეტსაც მოგცემ... აბა, წაიღე და აწი თვალებს არ დაენახო...

ცოლი: ოი გენაცვალე... ამა ნახე როგორი ფრჩხილები მექნება?! სულ დაიპრალებ და მაშინ შენც კი მიუხლები თუ რა კარგი ყოფილა მანიკური.

ქმარი: სახლში კი არ დაბრუნდე... მანიკურის გაცემების შემდეგ, სადაც გენებს იკითვენ გაისიჩინე; აქით კი პირი არასოდეს ჰქნა...

ცოლი: ხა-ხა-ხა... ამა ნახე, როგორ ვალამაზებული მოვიდე; მგონი გავიფიქრე ჩემი სოფამაზით... (მხდის მანიკურის გასაყოფობად.)

ნახ-ალო.

ტარბარაზის დაფლებით ვაგწავნილი ვიყავი ამ ამბის შემდეგს გასახვად. უნდა გავიგო, თუ სად წავიდოდა ცოლი მანიკურის გაცილების შემდეგ. როცა ცოლი საპირკმანტროლან გამოვიდა, მე დღესაფხვად დავდექენ. იგი სახლში დაბრუნდა მანიკურ გაცილების და რაც მოხდა, იმას ვიამბო ან წერბობს მგორ ნაწილში.

ქმარი: უფურე ამას! კიდეც არ დაბრუნდა სახლში! დედაცაუო, აკი გითხრა, რომ დავალზე არ დაქნებავი მეთქი?!

მ ზ ი თ ე ზ ი

პოლონეთის ყოფილმა პრემიერმა სკრიენსკიმ დანაშაულის ანგარიშს მილიარდერ დორდის ქალი. სიამაზი სიძეს აძლევს სამას მილიონ ლოლარის მხრატეს.

— მე კი ამის ნახევარსაც დავხვერდებოდი

ჭკუის სწავლება

...სა სამხეობა... მე (მან) შეუბრძვოვარ მომავალს... სულელი მყოფლა... სასამართლოში
 ზუსტად და იმ მომენტზე პასუხს...
 — ბავშვად შენთვის და წაიჭურა, თითქმის ზემოთა ჟოჯილიყოს, — თორემ თუ სასამართ-
 ლოში უჩვივ, თვითონ შენ წააგებ: იგი ღაბიჭიკივებს თავის სიტყვებს.

ცოლი: შეხედე რას მიგებს თითები და ფრჩხილ-
 ბი?

ჭმარი: როგორ ჰერსიანივით შეგიღებავს?! ლაქა
 ცოლი: არ მოგეწონება შენ?

ჭმარი: კი შენს ცხვირს მოუღე, მია კია... დელიშენ-
 ის შეიღ ხარ და ამიორიდან კიდევ მოვითხოვია მაგი-
 სათის თლია?

ცოლი: რომ იბრძები, ვის ეწინაა შენი? შენ არაფე-
 რი არ იცი ქვეყანაზე... შენ ისიც კი არ იცი, რომ მანიკო-
 ურს რომ ქალი გაიკეთებს, მან აპროსკაცა უნდა გაი-
 კეთოს...

ჭმარი: რაო? რაო?

ცოლი: რაო და „პროსკატა“

ჭმარი: ეს რა ოხრობაა, ქალო?..

ცოლი: რა არის და თმის გაკეთება, დევერცხა, და-
 ხეუქმა: ისეთი ღამაზია, რომ...

ჭმარი: რომ წყავილედ ხელებს თმებში—ისე დაგი-
 ხეუქმებ, რომ პარიმეხირმა კი არა, ჭენქასაც გაუკვირ-
 დეს...

ცოლი: რაო? კიდევ გაიმეორე?

ჭმარი: შენ გონია იშმაკი შეგიძრა და არ ვასე-
 ნებს. სანამ არ მოვარბობ, ბელისწყურას აუტანხარ,
 თორემ რაღას ბრუნდებოდი ჩემთან?

ცოლი: სხია არათერა მინდა, მხოლოდ ვიცოდე: შენ
 ამას მართლა ამბობ თუ მხეჭმეობი?! მართლა არ ფე-
 ქრობ თულის მოყვამ?

ჭმარი: თავში ხომ არ გიჭირს?

ცოლი: გინი შენ გიჭირს და ასე მოვიხდებ...

გაიხმა ტყავანი ქმრის სახეზე. ჭმარი რაღაც იღუმალ
 ძალით ორჯერ შემოტარდათ იანბროვიან... და როცა
 გონს მოვიდა, ცოლს ტყავა ხელში მიმზო...

ჭმარი: ისი დაიბრუნეოოო ეს თმები, რომ ვასაკრე
 ცხვირს ჰკვიანდ...

ცოლი: მე შენ თუ ჩამოვარე, შენი თვები მებანეი...

აიშინება ჩხუბი. ცოლი მარე გაღვიდა შეტვივაზე...

ჭმარი დაიწრა, სახეზე ხელ სხსელი ჩამოხდიდა, ახლად
 დაჩირვილდ სოფლის დღდაკეცისაივი ჰქონდა სახე და-
 ცაწარული... ახლაც კი გაეკრთდა ცოლის ბრწყალი, სამარ-
 თებლითაივი სჭრიდა და სისხლი გაღმოსდიდა.

ცოლი: აი, ამისთვის შეკრიდა მანიკიურა; ეს არის ჩემი

თავდაცვის იარაღი—ეუბნებოდა და ქმარს, რომელსაც
 არაქათი გამოღვიდა და ბრძოლის ვაგრძელებინათვის
 თავი აღარ ჰქონდა.

სასწრაფო დახმარებით მიაქროლებდნ ქმარს პასტე-
 რის ღისპანსტრში. ცოლიც თან გაჰყვა.

—მე, ბატონო, ბაზარში ვიყავი წასული სანოვანის
 საყილად. ქმარი ღოღინში დაეტყვე; უქვილივ იყო და
 დლითი აღრე ვერ აღდა... თორემ როცა ეძინა ამ საწყალს,
 ცოფიანი კატა შემეფარდა საიღდაც და მძინარე კაცს
 სახეზე ეცა... უი ჩემი სიკვილი... ბატონო ასე დაიკაწრა
 იმ შეჩვენებულმა... ეზოში რომ ჩამოვედი, მომესმა ამ სა-
 წყლის ყიროლი:

— მინადორა, (მე მქვია ბატონო)—მიშველე შენი
 პირიყო. შენ გენაცვალეო. ცოფიანმა კატამ შემეჭამაო...

გაეჩვიე, შევარდი სახლში. მარა როგორც თუ ვილი
 მომკრა, მაშინვე გაიქცე კატა... ცოფიანი იყო იგი შეჩვე-
 ნებული... მიშველე, ბატონო რამე... დაზღვეული კი არის;
 თუ ავიც გაკოვდებმა, ფულს ავიღებ და...

როცა ცოლი ვიხელეთ, შევიღე დაზარალებულთან და
 დღევალთაივი:

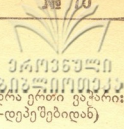
— ვალო, კი მაგრამ თქვენი ცოლი რომ ექმეს
 ატყვილებს—თითქმის თქვენ ცოფიან კატას დაეკაწრეთ,
 —რატომ ენას არ იღებს და ექმეს სიმართლის არ ეუბნე-
 ბი?! აქ ხომ იცი, ცოფის საწინააღმდეგო ნემსებს ვაგიკე-
 თებენ, და რა საჭიროა ეს, როცა შენ შენმა ცოლმა დაე-
 კაწრა?!

— ძალიან საჭიროა... რატომ გჯონიათ, რომ ჩემი
 ცოლი არ არის ცოფიანი?! მე და შენიველი ვარ რომ
 იგი ცოფიანია და ამიტომაც მის ტყუილს აღარ ვამყოფე-
 ნებ... პირიქით: მალღობის ღირსია არის... ცოფი ხომ
 ადამიანის და შიპის ერთნაირია... მით უფრო ქალის და
 კატის... ორივე მხსენანა და ბრწყალიანი... ისე კი მ-
 ნიკიორმა დამოუღმა... ახალი ვაკეთებელი ჰქონდა მანი-
 კიური და ბაძრა იყო მისი ბრწყალები...

— მართალია: ცოფიანი უნდა იყოს ადამიანი, რომ
 ასე... ზალს თრბსოებით მეორე აღამიანი ვაკეთებე
 ჩემი... და წამოვედი ამ ამბის სათხრობად რატარბო-
 თან.
 კინეზარი.

ბ რ ი ბ ა ლ ი

ამერიკაში გადიანია გრიგალი, რომელმაც მთულოდნელად გაამდიდრა ერთი ვაჭარი: (რადიო-დებეშებიდან)

I
იყო (და ახლაც არის)... იყო ვაჭარი ერთი. მას ღმერთი სწამდა... მაგრამ მას არ სწავლობდა ღმერთი. იმ ქვეყანაში ბევრი იყო დღობარი ფული... მაგრამ მას მანაც მჭონდა ოჯახი ღარიბული.

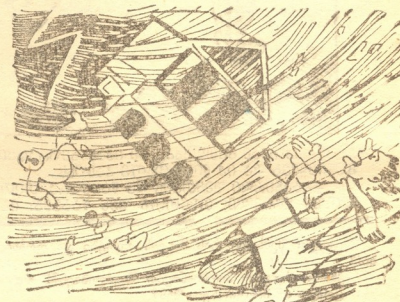
თავს ინგრეოდა ქოხი... სხვები ავებუნდ ახლებს. თავის ფაცხასთან მუდღობო ხედავდა სხვების სახლებს. აი, იქ, მაგალითად: ბურჯუა ვაღმომდგარა... აბოლებს... ფიქრებს... ფულით ის კიდევ ვიდ გამძღარა...!

სამშობლო ქვეყანაში ფული ბევრია, მაგრამ რად გინდა!—სხვისი არის, პატრონი არის მაგრაღ. იფიქრ რაც გინდოდებს... ნერწყვით იხვეულ ყელი... უტყობი ოქროს წინებებს... მხოლოდ არ ახლო ხელი.

ოქროთი სახეც ტომრით ეღანდებოდა და ადი; გადმადრებული კინოთ ფერბენკსი და კაკოვარდი, უფრო დიდები კიდევ ი, რამდენია, ღმერთო... ასეთ ფიქრებში იყო... ფიქრებში ის ვაჭროს:

II
რა არის ეს ცხოვრება? სიღრმეზე მჭეია ამას? რასაც მთულობ კაცო უნდება სხა და ვაძას! არ იქნა, ვერ ავაგე საცხოვრებელი სახლი... შემეძლოს... ამ ქვეყანას მე სხვა პლანეტას ვახლო. ვაჭრობ დღე-ღამ მუდამ, არა მაქვს წუთით ოხი. ვცდილობ და აღარ იქნა... მანაც ხდვას აქ ეს ქოხი. დაიქვს ეს ქვეყანა, და ჩამიბნათს მეცა... ...და დაპირა წახვლა:—ამ ღმრს შეინრა ზეცა.

მჭირდა გრიგალი მძღაფრო... ძრუყდა და მთები. შიშისგან ამ ჩვენს ვაჭარს უაღრეს დაადგა ამბები. იგი ბურჯუც მიაქვს თვის სახლთან გრიგალს ავსა... ამა, მისწვიტა ქარმა... ქაჯა ვაჭრის თავსა. მაგრამ მიაჭრენდა დღე სახლ... ჩიტებს... ჩენი ვაჭარი გულში სახარხარს ვეღარ ბტვებს. ლაღაღა მუხლოდრეკით: „აქ ჩამოვრინდი, სახლო; ძირს დაქვანე კიდევ, რამ ხელი მაგრაღ ვახლო“.

ეჭვსა და მოლოდინს გარეშე

ჩემი წერილი პიუშირისა და სიცლის შესახებ რედაქტორს მიეღო და დაეტყობა კიდევ.
— ალბათ, მოეწონა, ბევრ ოქრია ჯ) მისი კითხვის დროს და პონორარის ვადახდასეც დახთანძმდა.—გავიფიქრე მე.

ვინებ თუ არა ჩემი წერილი ჟურნალში, ჯერ მხოლოდ სათაურის ამოკითხვა ძლივს მოვასწარი, რომ ამიტყდა თავ-მუუკავებელთ სიცილი. ვიცინოდი იმის გამო, რომ ამ სახელდახველი შეხანხელი წერილით ისე მოეხიბლე ულუბრული რედაქტორი, რომ პირველად გვერდზე მთავარ წერილთ გავშვად). როცა სახლში მივედი, ჟურნალი სწავდავად გადავუშვი და ჯერ კიდევ პირველ შეწყვეტილი მხარული ღობილით შევეღვეეთ კითხვას.

მაგრამ აჲ, თვალი ჩემი უტბათ შეჩერდა წერილის ბოლოზე, სადაც ჩემი ფსევდონიმი იყო მოწერილი.
— აჲ... ამომსქადა მკერდიდან.—რა არის ეს? ნუ თუ ეს ჩემი წერილია? იქ, ჩემი ფსევდონიმი საცილად, რაღაც სურს სხვა სიტყვა ეწერა. მართალია, დასაწყისი კი უფავად ჩემს ფსევდონიშს, მაგრამ დაბოლოება სულ სხვა მნიშვნელობას აძლევდა მას.
და მე ჩემი მხარული განწყობილება უტბათ შე-

მეცვილა სახის გამოუთქმელი დიდრეჯილობით.
— ალბათ, ის წყველი ახლა ზის და თვითონ იციანის, დამცინის მე, რომ ასე ვირად გამომიყვანას: წერილს სხვას მიაწერა და ასეთი სრულიად მოულოდნელი მოხერხებულობი სარბით მოსალოდნელ პონორარზე ხელი დამაბანინა.—გავიფიქრე მე რედაქტორზე.
გამახსენდა, რომ სცილის საბოისებთან დაფორფის დროს მე გამოიჩა მისი მემღებო სახეები: კრეჭა, დრეჭა, ლრეცა, ხეჭეა, ხრეჭეა, კრეჭეა და სხვა ასეთი ცნებები, რომელიც ძირეული კავშირი აქვთ სიტყვისთან—
„ჩრტეა“.
და მე მთელის სიღრმით ვგრძობენი ჩემი დანაშაული, რომლის შედეგი იყო, ალბათ, რედაქტორის მიერ ჩემა წერილის ასე შეკრება. ახია ჩემზე!
ახლა ჩემს წინაშე დიგა ჩემი შეკრეული წერილი და უტბილო დიდბერსავეთ შემომცინონდა, ალბათ, დამცინდა!“
ტრანშე შიშის კრუნტულმა დაშიარა და გავიფიქრე: „ეს არის სწორედ სიყვილის ანგელოზს რომ ეტყვიან-მეთქი...“
მოწოლოდ უსიამოვნო გრსნობების გასაფანტვათ, თავს ძალის დატანება ეუწყე და წერილი მყვით ჩაეყვიე

III

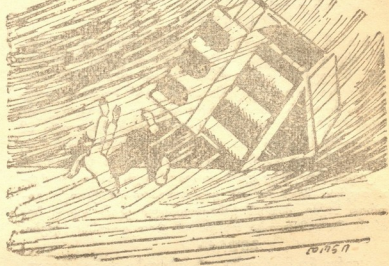
ახსრულდა მისი ნატვრა: სახლი იქ ჩამოფრინდა...
 იღბნივ სულღ-გულღ... სხვა აწი რაღა ვინდა?!
 მის ქონის ნაცვლად სახლი წამოიჭინა კონტა...
 ვაჭარმა სისარულით არც იცის როგორ მოხსნა.
 გადმოვდა მხედლურად, ახლა ამოვუბნე იგი...
 ბერწი ისევ ფრინავს სახლების მთელი რიგი.
 მაგრამ არ უნდა კიდევ... მისთვის ესეც ხომ ემარა!..
 კმაყოფილი კაცია... არ უნდა მეტი... მარა,—

ეს რაა?! ხედავს: გრივალს მოაკე პირუტყვთა ფიხი...
 ამბობს:—ო, ნეტა ჩემსას, აქ ჩამოვარდა ზოგი.
 ჩემსკენ... აქეთკენ... ღმერთო, ამხელს მე ეს ნატვრა...
 ვაჭარი სისარულით და აღტაცებით დათვარა:—
 მიმართულვდა ვლოჯა იცვალა—ჩიოთ მიღის.
 ვაჭარი მსურველია გრივალის უფრო ფიხის:
 „გრივალო, შემიხმინე... ბარე მთლად გამახარე—
 დაშბერე უფრო მშალვარად, ფიხი აქ გადამოვარე“.

IV

ახსრულდა მისი ნატვრა: გრივალმა მოიმატა...
 კამენს მიაფრენს ცაში, თოქის ის იყის კატა.
 ეს უხარია ვაჭარს, გული ეცხება ღუნით.
 ის ეზოს დააშვენებებს: ხართი, ძროხითი და ცხენით.
 შვირისი: „დაშბერე კიდევ... გრივალმა მოიმატა...
 მის სახლს მიაფრენს ცაში, თოქის არისო კატა.
 მიპქრის ვაჭარი სახლით... ბევრი შავეს თანამგზავრი...
 გრივალი არა ცხრება... ზღბა ცვლავ უფრო მშალვარი.“

მიპქრის სივრცეში ხაღდაც... არ სჩანს ბოლო და ღაფი,
 მიხვდა ვაჭარი ახლა: ხვედრი მოვლენა ავი.
 ხედავს: შორდავდა მიწას... სჩანს ოკენე ახლან...
 მას უკან მოხვდეს ქონი,—უნდა მას ხელი ახლან...
 ქონი იქ ჩამოვარდა, დაიბრკა ზღვის-პირს კლდეზე...
 ქარმა ვახსა ფრადკი და ჩამოტყდა ხეზე...
 ქვეშ ზღბა—მიწა არ სჩანს... პქრის მძაფრე ქარი ცაში...
 ვაჭარი არხად არ სჩანს—ჩაყურყურაშლდა ზღბაში.
 „შინბიტი“.

ვკითხულობ წერილს, მაგრამ ვგრძნობ, რომ თანდა-
 თან იმ მორიელის მდგომარეობაში ვვგებო, რომელმაც,
 ცეცხლის რაკლში მოქცეულმა, თავისი გესლიანი ნესტო-
 რითი თვისი თვისი მოშამავე რომ გადასწყვიტა. მართალია,
 ეს შემთხვევა ბაიროს აქვს მშვენივრად აწერილთ,
 მაგრამ, იმის შემდგომ, რაც ჩვენმა ნიჭიერმა მოაზრებე-
 რატლომ... აქამდე ეს მომხიზლავი შემთხვევა ბაიროს
 მოტყუა და თავის აგველის პერანგშია მოათავსა, მე
 მუდამ უშუალოდ აგველის პერანგიდან ვიგონებ ამ
 მორიელს და არა ბაიროსიდან. ერთი, რომ ეს უკანასკ-
 ნელი ჩვენთან უფრო ახლოა, და, მეორეც, ეს ჩვენი მორი-
 ელია, უკაცრიეთად, მორიელიც კი არა გველი, მაგრამ
 ეს ხომ არსებობდა ერთი და იგივეა.

როგორც იყო ვევათავე წერილის კითხვა, მაგრამ ვი-
 ნიდან მე გესლიანი კული) არ მქონდა, თავმა რომ ჩა-
 მეკრა, ამიტომ მხოლოდ მხელბი წაეიშინე თავში).
 ასეთ მდგომარეობაში რომ დამინახეს ჩემი ოჯახის
 წევრებმა, მომავლიდნ აქეთ-იქიდან და გაჰკაპავს.
 ბოლოს ხედავს შემომსვს. მეც რის ვახ-ფაღახით
 ზე წამოვხედი და მარბაც-მარბაცით რედაქციისაკენ გა-
 ვეშურე.

— აა არის ეს?—მივამახე შორიდანვე რედაქტორს.
 და მგვილებ მომართულმა მისკენ მივიწიე, თანაც წერილ-
 ზე ვუთითებდი.
 — ეს? წერილი!—ცვიდა მომიგო რედაქტორმა,
 წამოვდა, მიმხადებული მჯერებდი ჯიბიდან ამოალოვდა და
 ჩემს წინ მაგიდაზე დააწყო.
 გაბრაზება, რომ ყოველივე ეს ყოველა კორექტო-
 რის ბრალი და ახლა, ოპიათი, ის იქნის, ე. ა., საბოლოოთ
 იქნის ჩემსეც, რედაქტორზეც და მეთხვეწებაც.
 პონორიარი?...
 ტარტარიონი •

პონორიარი, რაღა თქმა უნდა, უდავოთ ეკუთვნის
 იმავე კორექტორს, რადგან დსეკლიონიმი, რომელიც მან
 ჩემს წერილს მოაწერა არაგის არ ეკუთვნის, წერილი,
 რომელიც ზედაქტორმა შეკრიბე-შემიკრიბა, რა თქმა უნ-
 და, მე აღარ მეკუთვნის, ხოლო ნაბეჭდი, რომელიც თა-
 ვის მხრით კორექტორმა დაამახარა, უდავოთ ეკუთვნის
 კორექტორს, რადგან, „ძალით ვინც მოკლა, იმან აუნდა
 გადაათარიოს“—ო, უთქვამს და, მაშასადამე, გადათრევის
 ფასიც, ე. ა., პონორიარიც მხოლოთ კორექტორისაა, ამა,
 სხვამ ვინთა უნდა მოპკილოს მას ხელი?!

— პონორიარი?!... სრულიად აბურღებლათ წარა
 მოსთქვა იქვე ამ ამბის შესწერე კანტორის გამგემ:
 — პონორიარი არა ვინ არ ერგება, რადგან ამ დსეკ-
 ლინიმიტ წერილი პირველად იბეჭდებო ჩვენს უწყრალ-
 ში და პირველ წერილზე კი პონორიარს არაგის არ გუ-
 წერთ ხოლმე!

დათათე კანტორის გამგემ და ამ რიგათ საბოლოოდ
 სიცილიც მას შერა.

1) ცოტად არა.
 2) აქ საკვირვოთ არაფერიც არ არის: ჩვენ ამ შემ-
 თხვევაში მივხადეთ ჩვენს გახუთებებს, რომლებიც ძალიან
 სწორად საგადროო მასალას მეთაურად უშვებენ.
 3) დღდაბრის უტბილობა არ არის ისე გულშემოხა-
 ყარი, როგორიც უკმალოდ იფიქრის. (აღზად ამბობდრც
 ხვდა თქვენს წერილს ასეთი ხვედრი).
 4) კილო რად ვინდათ, თუ ვული ვაგვით.
 5) ამბობთაც გვეწმოდა მასში ჩახუნის, რომელიც
 ვევაონებდა კრძლოვის ბოქვის ხმაურობას.

მართი შვირის რადიო ჟურნალი

გაუზრმა

ბარილს, საქულჯან! ბაზრიდან მოღებარ? ეს რა ძვირობა ჩამოვარდა, კაცო, ფარსანავი ძროს ს ხორცი გი-რანჭა ათი შური. კარგი თელავის გუდის ყველი სამ აბაზზე ნაკლებ ვერ გიშვინება: აურილებული ბოჭკის ყველს ათ შურითა ჰყიდიან; აბა, ბოლოკი რომ კონა ხუ-თი შური იყო და კაცს ორი შურის წყნაბარ არ აძლევ-დენ, ამაზედ მეტი რაღა გინდა! ეჰ, საქულჯან, გაძნელდა ცხოვრება, გაძნელდა!

საქულა

რას იზამ, უსტა გურუქ, ამ ოხერმა იმპერიალისტულ-მა ომმა ისე გაამოსრულა ხალხის ავლა-დიდება, რომ ჯე-რაც ვერ ჩაეღმეთ კალაპოტში. შე კი კაცო, განა ეხუ-მრები! მარტო ძველ რუსეთს ამ მხეტურ ომში დაკარგა შვიდი-რვა მილიონი ახალგაზრდა ვაჟკაცი; ი მიკლულები და დასაბირებელი, ამოდენა ხალხის ხომ მოელოტა იმ აძალდებულმა ნიკოლოზმა და თინჯ ხალხის ქონებაც თან გააყოლა! რაც დარჩა, ისიც მენშევიკებმა გავლანაგის და გაიტაცეს. ბოლშევიკების კი დაატრეს ცარიელი ტო-მარები, თუმცა შრომით და ყაირათობით ცოცხლთა გა-მოსწორდა საქმე. მაგრამ გასაყთებელი ვერ კიდევ ბე-ერი არის. მდგომარეობა თანდათანობით გაერწოვრდება.

გაუზრმა

აცა ვირო ნუ მოკვდები. გაზავფულზე იონჯა მოვაო. ტო, ყურფუსად, სანამ თქვენ ამ ნაკაპუნის გაყვითობთ, მე კი ფეხებს გავჭიმავ და, მირმე რაღა თავში ფიხი თქვენ ზღობნი ბულკებს! გაბაგირები მოუმატეთ ხალხსა და მაშინ ყველა თავის ღონეზე დაიდება.

საქულა

გურუქჯან, საქმე ეგრე პრისტაბ არ არის, როგორც შენა გგონია. გაბაგირების მომატებას ახალი ჩიკონი(ები უნდა, რომლის გამოშვებაც ყუთის დატურავამს ფულსა და უფრო მეტი სიძვირე ჩამოვარდება. ქართლთა ნათ-ქვამია: იატის კული ისე უნდა მოაჭრა, რომ ხელები არ დაეაბუხანოსო. გახსომს ბონები? უშვილებენ და უშვიბ-დენ! ბოლოს რა გამოვიდა? ბეერი შენისთანა კუპაწი მი-ლიონირი გახდა, მაგრამ იმნარი მილიონი შილაფლავის-თვის ძირის და პილპიოს ვერ ჰქიდლობოთ. ეს გზა არც ეხლა იქნება სწორე, ძმობაჯან! ბოლშევიკები ეხლა სხვა ფოკუსს აცეთებენ: ცდილობენ, საქონელი უფრო იაფთ დაამზადონ ფაბრიკა-ქარხნებში და გასასყიდი ფასებიც დააუჭონ. ამ იაფ საქონლის ნაწილს მოუშ თითონ მოიბ-მარს და მარტ ნაწილს კი მიჰყიან გლეხისა რომილიც თა-ვის ნაწარმოებსაც უფრო ნაკლებ ფასში დაუთმობს თავ-ის მეგობარ და მოკაფორი მუშას.

გაუზრმა

მართალია, საქულჯან, ტროცკი და ზინოვიევი ბალ-შევიკებს ამ საკითხში არ ეთანხმებიანო? იძიხანი, ვითომ ბოლშევიკები და მოსკოვიანი ბოლშევიკები ორ პარტიათა გა-ყოლილნი და ერთი მეროეს ეჩხუბებოთ. ვითომ, ის საქმე ძალიან დიდ მიმდებს აბოლის რუსის გაქცეულ შავ ლე-ნინოებს და ყორდანი-არამიშვიტებს.

საქულა

უსტა გურუქ, შენ კიოვი გძინავს. ჩემბ მზემ; უთან-მობა ძმებშიაც არის და მტერებშიც. ბოლშევიკების საქმე არ იცე? პირველია მათი თსპირი? (კოტას წაიხსურებიან-დასწვიენ მთლა მოშტებსა და ბოლოს კი მტრის კონკრო-ბოსტზე ჩამოუშვიბენ. ისლაც ისე იქნება რაღა! ტროცკი ერთს იტვის, სტალინი-მეორის, ზინოვიევი-მესამის, ცამენევი-მეოთხეს, მიმე კი ერთათ შეიკრებებიან და ყოილანი ერთათ ლენინის ერთმანეთისათვის ადიილ გასა-გეც ენაზე ილაპარაკებენ და ამით ბოლო მოეღება სპორ-საც და თეთრგარბილების იმედებსაც. ისე იყო 1918, 1920, 1923, 1924 წლებში და ეხლაც სტენიარათ არ იქ-ნება. ნათქვამია, ეშმაკი თავის ოჯახს არ დაატყვესო.

(გაგრძელება მე-9-ე გვერდზე)

ჯერი საყვადური

მონადირეთა კავშირის დაღვეტილებით 1926-27 წლის დიდი სეზონის განმავლობაში აკრძალულია ნა-დრობა მთელი შველებზე. (ქრონიკიდან).

მამალი შველი (დედალ შველს): შენ რა გიჭირს, ჩემო დაო. უშიზრად შვედშია ტუქში ნავარდი... მე კი შიშის გამო ფეხის ვადაღვამე მეშინია; არ ვიცი რომელ ჩირავთან თუ ხს ძირიდან გამოვარდება ტუქია და მომ-კლავს... სულულები, ის კი არ იცან, რომ თუ მამალი შველები დავგვცეს, დედლები, სულერთია, მაინც ვერ გაამრავლებენ შთამომავლობას. სული წინდა სხმ არ ვაღმოვა თქვენზე და სულს არ შთავებრავს!

მონადირენი: რომელია თუ იცა: მამალი თუ დე დალი. მართი იმათხანი (ხუმრობით): წაღა და შეეკითხე: მამალია თუ დედალი და თუ შეიძლება მათი მოკვლა.

პერე გალოგა

დედალი შვილი (მონადირეს): უკაცრავად, ანბანოვი, მაგრამ ვერ მოვარავი; თუ შეიძლება გეგონებოდა მაგისთვის ძირს დაუშვი. თქვენ არა გეკითხვოდნენ, რომ მე მომკლათ. მე განხლავარ ქალბატონი შვილი.

მონადირე (კოლა-შვილს): დალაუპოს ღმერთმა... არასოდეს არ მინახავს ამდენი შველი, გოგობით იყო, მაგრამ რად გინდა, —ველა დედლები იყო, და დედალი შევლებს მოკვლის უფლება არა გვაქვს. (თავისთვის). ერთიც არ მინახავს თვალთ, მაგრამ რა მენადლებმა მია ვატყვიდე), ახლა კი წაბადე მონადირეთა კავშირის ეს

მეურბა.

შენი ჭკვის აპარატს ვენსაცვალე, საქულჯან, რომ ვინაა ლანაირი აზრები შიგ შეშულ-შეშულათ წყობიბნ გრტა-გია. მამ შოდი ერთი ისიც ამისხენი, რა არის ეს გასაბრებელი ლოგა ნაცია, ანუ რა საქმეებს აწუგობს.

საქულა.

ძია გურუქ, შენ გახსოვს ძველ დროს მეჭრითავე პრი-სტაგი გლეგობის უჩსტაქ? ეს ლოგა ნაცია სწორეთ გლე-გობის უჩსტაქა რალა: ჭურდი, ჯებირი, კაცის მკველელი და ყველა ცული საქმის ჩამდენი კაცო, როგორც კონფე-რენციაზე, ისე მოდიოდნენ ანუ მოპყვანდათ გლეგობეთან. ეს უჩსტაქნელი ჯერ ფეხების ბრავუნით და ყვირილით უხლებდნენ ამ კეთილშობილ სტუმრებს და მერე კი, როცა ქრთამს მიიღებდა, მაშინ მეგობრულ სალაშთი ისტუმრებ-და, ესეც შეიგებინ ლოგა ნაციის ბატონ-პატრონები—ან-გლია და ფრანცია. პოლონეთმა ლიტვის ყარალურთ ქა-გლავები მოსტაცა; ლოგა ნაციამ ქრთამი ბილი და პოლო-ნეთი გაამართლა. ამასთანა მაგალითობი რამდენიც გინ-და: ჩინეთის წამომადგენლებმა სიჩვიარი შეიტანეს ლოგა ნაციაში რამ, ინგლისელები ჩვენ მიწა-წყალზე ჩვენვე ზაბახნებით და ყუმბარებით გველტაცებენ. ჩინელებმა ლოგას ქრთამი ვერ მისცეს და საწყალბით კინწისკვრით გამოყარეს. ერთ დროს მენწევიც ჩვენ ცელიც შეძერა მაგ ლოგა ნაციაში, მაგრამ როგორც გაკორტებული აზნაური, ისიც ვერ გამოსტუმრეს და მკაფიოდებული. უფხერეს— ისეც ბოლშევიკები მოსვენებას არ გეძლევიენ და ხელა ჭეყანაზე სამი ინტერნაციონალი არსებობს—მუშე-ზის—მესამე წითელი კომინტერნი; მოტყუებულ მუშების ნაწილის და წარბი ბრუკუბაის—მეორე ყვეთილი ინ-ტერნაციონალი და ლოგა ნაციაიც სხელი ბურჟუაზიის შა-ვი ინტერნაციონალია.

მეურბა.

სალამოზე სად შავზედები საქულჯან, რომ ერთი ტკიბ-ლით ვიმასლაათით?

საქულა.

თუ გინდა მოდი კინოში წაგიყვანო. თუმცა ერთ დროს უფასო ბილეთები გააუქმეს, მაგრამ ხელა კორტკო-ტას უშატებენ. მე ყოველ დამე ბესლატნათ დევიარები. უიჭვილდ მოდიმეორე რა სურათი უნდა გაჩვენო? ბიჭია-ბიჭი ჩვენი ალიომა წუწუნაე; სურათი დაუღტავმა კარ-ტინკასათი. მაგის თითებს ვენაცვალე, (რომლებსაც კარ-და უწომ კოსტა ცხვირზე იღლებს), რომ ჩვენი ყარაზოდ-ელი ეარშიყებინან. ერთ და იმავე სომხის ვაჭრის ლამაზ და ირი არის: გაკორტებული თავადიშვილი და იმის მისსწუ-ლი ეარშიყებინან ერთ და იმავე აომხის ვაჭრის ლამაზ და ქრთამ-მზითვიან ქალს. ბეერი ხლოფიორების შევდგე, მაჭაქალი ხანუშას რეშამკობით და ოსტატობით ეს ქალი თხოვედმა ახალგაზრდა კინაზე და კავრი ქორწილი იმა-რითება.

მეურბა.

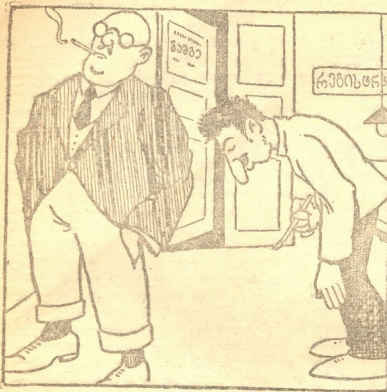
საქულჯან, ამ სურათებს სად იღებენ? ვინ იღებენ? როგორ იღებენ?

საქულა.

კვირის ჩემთან მოდი სახლში. წაგიყვან გოსკინარომ-ში გავაქნებ გოგოტიქს და ის სულყველფურის აგისნისი. ამითიეთ გაუფიხილებთ—გოგოტიქს გვერდზე ახლო არ დაუდგე, თორემ ან მოუხარავს შეგქამს, ან გოსკინარომი-სათისი ფულს დაგესესხება, ან თუ არადა იმოდენსა დაგ-ყვირებს, რომ იოივე ყურის ბუშტები დაგისქვება. ის რომ ყვიროს დაიწყებს, გოსკინარომში ორი პაყარნი კა-მანდა პირის მის გასანებლებით. თურქე დილით რომ დგება ზოდის და ტანს სკიპობით იბანს. ერთი სიტყვით, სალამოზე კინოში შეგებდებით და კვირას კი წავალთ გოსკინარომში.

რ ა ს ჯ ო გ ი ა :

ბალახში იყო უპანახანელი, თუ სოფელში პირველი?

ხალ იკარგები ამდენ ხანს? წადი და პაპიროსი მეთა... შემდეგ სახლში გაშვებავენ თეთრფეხის მონახთანად, სამსახურის შემდეგ ახანოში ვაპირებ წახვალს.

სო.ფელიქსი: ...კოოპერატივში საქონელი არ იშოვებ; რაც არის ისევ ძვირია.
შპირნიკი: კარგი, კარგი... შეგუბუბულიდან რომ დავბრუნდები, განვაკლებლებს გავცემე და ყველაფერი გაიფიქრება.

ქოშპირსი რქოსოქსაქ

ფირილი ახანელმეზ

— დილაშვილობისა და საღამომშობილობისა ისკანელებო!.. შარა არ ვიცი ამ „ტარტაროზი“ როდის მოვია თქვენთან: დილით თუ საღამოთა; ამიტომაც სჯობია:

— გამარჯობა თქვენი.

სწორედ დღეის სჭორის წაეკითხე ვაჟ. „მუშა“-ში ასკანელ კაცის—ს. ჭეიშვილის წერილი:

დათვების შემოსება

(მონადირეთა კავშირის საყურადღებოდ)

სოფ. ასკანის (ჯურია) უმიწაწყო გლეხობა საყენ მწიწებს ამუშავებს შიგნით. ეს მიწები სოფელზე 10—12 ვერსით არის დაშორებული, სადაც ტყეშია თხოთი შეიძლება მუშაობა.

წელს ტყეში წიწობა და წყავი შეიძლება წინანდლთან ნაკლებია. ამის გამო დამუშეული დათები მემოისენ ყანებს და ახალგურებენ. გლეხებს თოჯი არ გაჩნდება. რომ დიაციან ყანები განადღურებისაგან. ამიტომ შევიდნ გლეხები სასიმიდში და ურახუნებენ დიციარზე გოზს დათების დასაფრთხილად.

შიგნითადაც იმისა რომ გლეხები შვილ დათებს ტყეებში ატარებენ, ყანებს მაინც ვერ იციან, რადგან დათებია შერჩევიან ამ უშიშარ მამოქობას.

საჭიროა მონადირეთა კავშირი საჭიროდ მოაწყოდეს ნაღობის, ამ ფეილოში და დონისდის ყანებს განადღურებისაგან. ეს სასარგებლოც არის და საინტერესოც.

ს. ჭეიშვილი.

წაეკითხე და ისე გაებრაზე მაგ უსინდისო დათებზე, რომ გაბრაზებულმა წიგნი კუთხეში მივაფიქრე...

მაგრამ სანამ თქვენს ამბებს შევუღლებდით, ჩემი ამბავი უნდა გოხრა.

თქვენ ალბად იალბან გაინტერესებ, თუ სად დავიკარგე? სად ვარ? რას ვაკეთებ? კარგი ხანია „ტარტაროზში“ ჩემს შესახებ არაფერი ყოფილა.

თქვენ ალბად გასსოვი, რომ მე წვერი გვივარსე, ჭკუაზე მოვიდი და შევედი ჩემს წვერს; ისიც გეტყვინებთ, რომ მე ვაგვიხალაზარდი... მე ესლა მუშავეკი ვარ, ვსწავლობ საუნებს... არ მეცალა და ამიტომაც მოწვევითი ვიყავი ამ ქვეყნიერ ცხოვრებას. წარმოიდგინეთ, რომ წვერის გასაპარსადაც არ მცალია, (თუმცა—ლა არც ფული მაქვს საამისოდ, რადგან სტუპენდია იშვიათად რომ გვეცხროსოს თვისი ხალხზე); ამიტომ წვერი ისევ მომეზარდა... შოგიერთები ახლაც მეუბნებიან ზემოთ ჰო!

— ლეგვისი, შენ, გოგონა, კიდევ პოლოვო საქართველოს... მაშ რა არის, რომ ეს წვერ-ულვაში ისევ გავიშვია, როგორც უწინ ვქონდა?!

ერთი სიტყვით მოცლა არა მაქვს... მაგრამ როცა ასკანის შესახებ ავი წერილი წაეკითხე,—ველარ მოვიტომინა, და ეს არის ამ წერილს გვერდ... (ახლა ქვეყანა გაიგებს და ალარ მომასვენებს).

დათების მემტისმეტათ უყვარს სიმიდით, და მით უფრო ახლა, როცა უკლინტია. თურმე ყანებს განადღურებენ. სულთკოვლით, მთლად მტყუანი ვი არ ამიან დათები. ამა რა ჰქნინ? (რას: წელს ტყეში წიწობა და წყავი ნაკლები ყოფილა? აუ, სწორია, ს. ჭეიშვილი); შიმიშლილი ხომ ვერ დაიბოკებინ? კიდევ კარგი რომ ძალიან სინდისეარად

ექვევან—მარტო სიმინდით კმაყოფილებიან. თქვენ რომ სიტყვით გეჩნათ და სიმინდი ტყეში წაველოთ დათვე-ბასთვის, მაშინ ისინი ასკანაში აღარ ჩამოვიდოდნენ და თქვენ ყანებზე აღარ გაანადგურებდნენ. რას იხანთ; ხომ ვა-გოვინათ: **დათვმა რომ მოგვინოს—მაშა ხანი-თქო უთ-ხარი.** სწორედ ასეა... ზომაღ ამის მთქველი ასკანელი იყო. ეს ამტკიცებს, რომ დათვიმ ძველ დროშიაც ანადგურებ-დნენ ასკანელების ყანებს). ხარიკი უნდა ჩამოვტანათ. გერმა-ნიას თუ კი გადახადდნენ კონტრაბუტო, თქვენ რატო-მაც არ უნდა გადახადათო. იქაც რომ მშვეცები სოხოვდენ კონტრაბუტოას? (მტარამ ეს პოლიტიკის სა იოიხია).

დათვებს ვერ შეაშინებთ ფიქარზე ჯოხის რახუნით. (დათვის კი არა, თავესაც ვერ შეაშინებთ მასე).

პირდაპირ აღუდინებთ დათვებს, რომლებიც ყურადღე-ბასაც კი არ აქცივენ თქვენს რახუნს და ვანაგრობენ ყა-ნების განადგურებას. ეს კი ვაფუზრდობობაა მათის მხრივ.

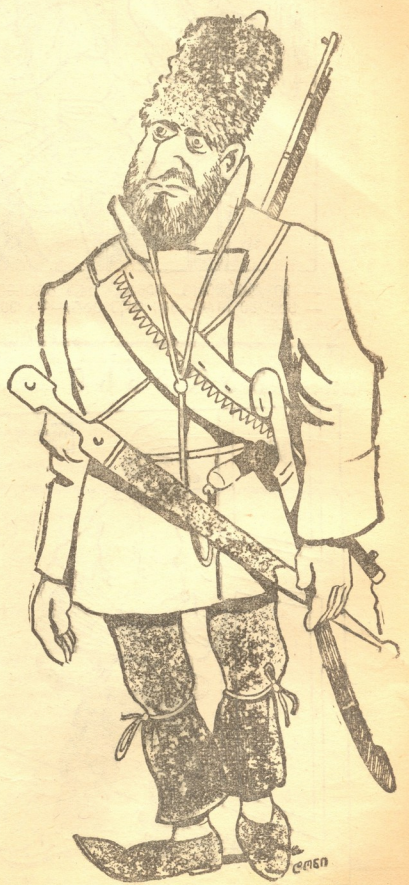
ასეც ვიცოდი, კარგი ხანია წამოსული ვარ მაქედან; კარ-გი ხანია ლევაჩის არ გაუწადიარდებია ტყეში. კარგი ხანია ჩიმი თოფის ხმას არ დაფრდივდა. ტყის სირუმი და მისი იხო-ამოძახილი მივბიძან მივბუზრ არ ვაუტორი ხნია ტყის მდომარებას, ჩათა დედერობო დათვიები და შვიკი ტყი-სანი, რომელნიც უწინ ვაშსა ჩემს მანდა ყოფინისას ძრწო-დნ შიშისაგან ჩიმისა და იმალდებოდნ თვის ბუნაგის წია-ღისა. იყო სიმშვიდე... სოფელნი ცხვარსა აგზანინდა ტყე-ში. სადაც იყო ცხოვრება ცხვრისა უზრუნველყოფილი, რამეთუ დამფრთხალი მყადა დათვიები და შვიკნი ტყი-სანი, რომელნიც უწინ ვაშსა ჩემს მანდა ყოფინისას ძრწო-დნ შიშისაგან ჩიმისა და იმალდებოდნ თვის ბუნაგის წია-ღისა. იყო სიმშვიდე... სოფელნი ცხვარსა აგზანინდა ტყე-ში. სადაც იყო ცხოვრება ცხვრისა უზრუნველყოფილი რამეთუ დამფრთხალი მყადა დათვიები და შვიკნი ტყი-სანი, რომელნიც უწინ ვაშსა ჩემს მანდ ყოფინისას გრწო-დნ შიშისაგან ჩიმისა და იმალდებოდნ თვის ბუნაგის წიაღისა ... (დალაზეროს ლმობობა; მიცადინებობით ისე ვარ გატარებულნი, რომ მოიოხების წერილშიც კი წამცდებთ ხოლმე კლასიკური ინა).

ჰო—და იმას ვამბობთ: დათვიები იმიტომ გამრავლებუ-ლან იმიტომ ვაიოხიდიბოლან ასე, რომ მე არ ვარ მანდა და ველარ ინდრობ მათში. ნეტა ვიცოდე, საიდან და რო-გორ ვაიარ დათვიებმა, რომ მე დიდი ხანია წამოსული ვარ სოფლიდან?

ამს ასკანლობო! თქვენ დათვიების ნუ გეშინათ. მე მოვდივარ თქვენს იქნ, ხოლო თვე-ნახვარის დამიკადდო-რაოვარ სამიობო მაქის, იმას მოითავებ და წამოვალ. ს. შიიოშილი რომ მონაპირებს სთხოვს წამოსლ-ოას, სოფერ-თია: მონადირეები ჩიმიზე უფრო აძრე ვერ ჩამოვლენ.

ამის გარდა ძალიან ვთხოვთ—დათვიები არ მივსლო-ბი არიან. მე ამ წერილს იმიტომ ვწერ, რომ დათვიები არ მოვკლათ. მე მგვინა, რომ არავერი არ მომწვეტდა წიგნს, ყველავეთი ფეხზე მეკლა, მაგარი როგორც კი ვახეთში ეს ამბავი წავიკითხე დათვების შესახებ, ყველავერი და-პ-წიყვალა... მე დათვებს ვერ დღევიწყებ, ვერ ვვილილა... მე წიგნებს დათვიები პირჩენია... მოუარეთ ჩემს ჩამოსულ-მლო... კარგად აქავეთ.

თქვენი ლევაჩის რახუნობაძე.

ლევანმა: ლევაჩის რახუნობაძე უკვე გამოემგზავრა; დავსდით მახლობელ სადგურში. დათვებს არ ვააგვიბინთ, ზმუკი.

„ჩ ა ს ვ ა“

საქართველო
გეგლიწიქი

— შე უსმენდისო, უნდა... არა გრცხვინია, რომ კვირაში ორ-სამი დღე აბა ხარ?
— ვაჰ! მე ორი-სამი დღე ვარ,—ღა უმე კი ყოველდღე აბა ხარ!! მავ უმე უფრო უნდა ვებრცხვინო!

გ ა ლ ა ნ ს ი

ა ლ თ ა - გ ა ლ თ ი ა

— მთელი დაწეხბულდება შესვამა და კიდევ დასცინის: ბუამღტერს ბალანსი აქ გამოუკრავს.

(რუსულ ჟურნალიდან)

ახალგაზრდა სტუდენტი ახიაშვილი ყურ-ჩამოყრილი იჯდა. ხელში გახეთი გჭირა. სიაში არ იყო. უნივერსიტეტშიც არ მიიღეს. და შაურიც დაეკარგა გახეთქი რომ მისცა.

ამ დროს მას წერილი მოუტანეს. ქეთიასიდან დედა სწერდა:

შვილო, ბეჩა, რომ იწერებო ძლივს მივიღე ოცდაორიო, ქე არ დაეღუპეთ და ის არის... კაკალი-კაკალი გადავთალეთ ასი მანეთი და ისე ვამოგზავნი... და ნარჩენი ორქეა, შვილო?! ოცდაორს მეტი არ მიგოლია?... ქი არ დავიღუპეთ კაკალი კაკი! შენი თავი ხუ ჩაგვდება, შვილო, საფლაქში.—სახლის მასალა გავყოდეთ და ის იყო და ის! როგორც შენ იწერებოდი, შვილო, ისეთი ადრესი დააწერა ძიამბა ქეთიასის ფოსტაში... ასე ეწერა, შვილო, ბეჩა:

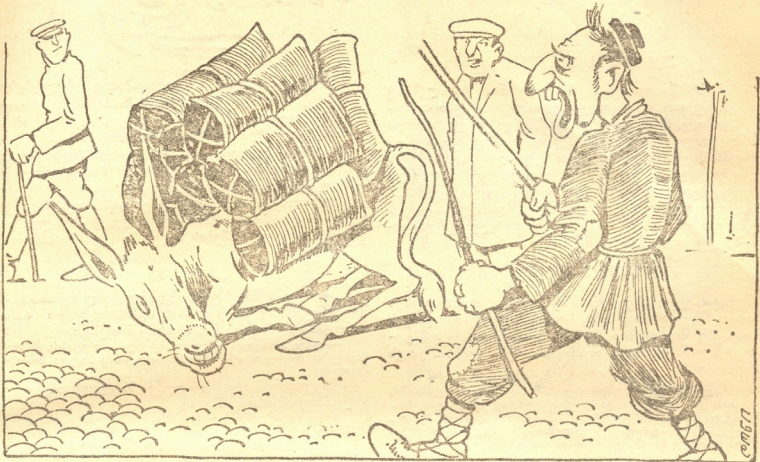
ქალაქი. ტროსტის ულიცა. ოზრანა ტრუბას ახლოს. სახლი და ეზო-გარემო საკუთარი. ხელში მისაცემად მისი დედისგან. სტუდენტობის ეგზამენაციის შედეგს სოფრომ ახიაშვილს: შინ რომ არ იყოს. მაშინ ალბად უნივერსიტეტში იქნება კიბებზე ჩამომგდარი; ან უფრო ზევით ეგზამენაციის დასაპერად.

შვილო, შენ რომ იწერებოდი—გახეთქი იქნება გამოწერილი ახიაშვილო, სადაა დედა-შვილო მერე?! იქონე ბევრი გვარები გადაიკითხა ძიამბა და ვერ განახ! არ გამოგეკრა ყელი—ფული არ დაგეღუპოს... ოცდაორს მეტი თუ არ მიგოლია. დანარჩენს ალბად აწი მიიღებ. ეგზამენაციასში, ანდა უნივერსიტეტში. ქი დედა, კი... მიაკითხე შენი ქირამე..:

კენტი.

დ ა ზ ლ ვ ე ვ ა

დამზღვევი კანტორა აცხადებს მოქალაქეთა საყურადღებოდ, რომ დაზღვეულ უნდა იქნეს სხეილენა საჰინელი: ჯორები, ვირები და სხ.

ვაჰაშვილი (ვირის პატრონი): შე თვითონ ეშაქო* ვერა ზედავ ვირს აღარ შეუძლია? მოკვდება ამდენი ცემით.
ვირის პატრონი: დაზღვეულია და რა დარდმაქვს თუ მოკვდება.
ვირი (მომაკვდავი): ჩემი ცოლვა ჰქონდეს დამზღვევი კანტორაჲ!

*) სიტყვა: ეშაქო რატომღაც უფრო ზრდილობიანია, ვიდრე სიტყვა: ვირი.

ს ს ვ ა დ ა ს ს ვ ა

აღრე დილაა. მშრომელი და არა მშრომელი ხალხი მიღს მისცემა.

უცბე გაისმის საშინელი, დამაყრუებელი ყვირილი:

— დლა ვარენი ვიზი, ვიზი ეე-ე!

— პაძალორ—რა, ბადრეჯან, ჯან პატრეჯან!

იაბლუკ—ჰაატ კაქეიაა!

— იაიკ იაიკაა!

მძინრე მოქალაქენი შეშფოთდებიან. ერთი ორი გაამოყფს თავს გაჯავრებულა:

— ხულიგანი!

წითელ ჯვარში

წითელ ჯვარს სამდიურო დამოთვრდა. მოლარე ითვლის ყულაბებით შეგროვილ ფულს. ყულაბაში საბჭოთა ფულბითან ერთად ბევრი ურევი ნიკოლოზის დორიანდელი ვერცხლი და გროში, რომლითაც ზოგიერთი მოქალაქე იოლად გამოდიოდა სამდიუტრის დროს. სულ—ერთია, ფულის ამკრფლები ხომ არ დაუწყებდეს სინჯავს რა ნაირი ფული ეხდებოდა ყულაბაში.

— პია, თქვე მასხრებო!—ამბობს გაჯავრებული მოლარე,—ნიკოლოზის ფულები... ხულიგანები.

ბრამეისი ვაზონი

მოქალაქე ტრამეისი ვაზონში გვლებს. მას ბილეთის ფულს სთხოვენ. ჯიბეში ხელს იყოფს და... შეამჩნევს, რომ ვიღაც უპატრონო ჯიბგირს ფული ამოუტყლა პორტმანეთი.

ჰმ—ამბობს ელდნაკრავი მოქალაქე,—ფულს წაუღიათ... ჯიბგირი... ხულიგანი.

ჩამობრძანით ძირს, უფულოდ მგზავრობა არ შეიძლება—ეუბნება კონდუქტორი მოქალაქეს.

— მე ფული მომაპრეს და ეს კიდეც ძირს მავდლებს,—გულმოსული ამბობს მოქალაქე,—ეს ხულიგანობაა თქვენი შრატე... არ ჩამოვიღ!

ვაგონი ჩერდება შუა გზაზე.

— სანამ არ ჩამოხვალთ, ვაგონი არ წავა!

მგზავრები ამშფოთდებიან. ყველას ეჩქარება. მიუბრუნდებიან დაზარალებულ მოქალაქეს.

— ვაგონს ნუ აჩერებთ... ჩვენ გვეჩქარება... ფული თუ არ გქონდათ, რით ჯდებით.

— რა ხულიგანობაა! — ამბობს ყველა.

მოქალაქე ჩამოდის და მგზავრების მიმართ იღრინება:

— თვით თქვენი საქციელია ხულიგნური.

გა-გონის საღებურში

რკინის-გონის საღებური სავსეა ხალხით. სალონს წინ უშველებდნენ უკლია. მერვე ზარი დაკრეს. ხალხი დღავს. უცბე სალონს კარი ჩამოხურდა. ბილეთები დაიღლია. სალონისთან მიღწეული მოქალაქე, რომელიც უბილეთოდაც დარჩა და დგამამაც უბრალოდ გაუფრა, ამბობს მოლოარეს მიმართ:

— უზრდელი.

შეჯიბვისათვის უყიდა

შარაშლის შარაშლი

საქაშისერში ყოფილა 60 ღუმენი, რომლებსაც ჰყავთ ყარაულთი დათიკო კენტირაჲე, რომელსაც, როგორც „ჭირილიების“ გვატყობინებს, დილაშე სძინავს ბაზარში, ხოლო შემდეგ კი სახლში მიდის და ალბად იქ ისრულენს ძილს. ამ ზარეობობას ყურადღება მიჰაქციეს და უნდათ ეხლა ყარაულს ყარაული დაუყენონ, თორემ მოსალოდნელია ისიც მოიპაირონ როცა ძილში იქნება.

ჩვენ კი ასე ვუროგედით: დათიკო დასვენონ თავის სახლში, გამოიძინოს იმ კაცმა, და როცა კუჭი გამოაღვიძეს,—შებრდე აღარ ჩამოეძინება.

ანბრუშული სიჰჰარაშლი

ნურავს გვაგონებთ, რომ აქ ქალის სიყვარულზეა ლაბარიაკი. სრულებითაც არა. სიღაბის კლუბის გამგეს იარაღის ისე შეყვარებია კლუბის ვასალბენი, რომ ყოველივე ხელში უჭირავს. ათამაშებს, ატრიალებს... და ეს იმ დღის, როცა:

ხალს კლუბში შესვლა უნდა. თუ ვინმე სიყვარულის ტყვის ამის შესახებ იარაღი ავირთვება და შეურაცყოფას აყენებს ხალს, რომელიც ასე დაშინდა, რომ კინებთ აბოლებსაც ვეღარ ბედავს. ხალს კლუბში აღარ დადის... ეს უნდა იარაღსაც, კლუბი დაკეტულია და ვასალბენი ხელში უჭირავს და ათამაშებს.

ამ ამბეს გვატყობინებს ტარტიროზკორი: შენც მოგვიბრ.

როგორც სჩანს,—იარაღს ძალიან ჰყვარებია კრიალონანი; მაგრამ მას ასეთი არ ჰქონებდა და ამიღომაც კრიალონანის მიგვირად ვასალბენს ათამაშებს. საჭერა კრიალონანი უყიდოს საზოგადოება.

„ჩაშვიმ-მარონი“

თი როგორ ვატყობებოდა რეჟიმ-ეკონომია საჯავახოში. წავიკეთებთ ტანკას წერლილი, რომელშიაც გვეწერს: „ჩვენში რეჟიმ-ეკონომია ვასული წლიდან დაიწყო. მაგ, საჯავახოს ფ.ტ. ვანოფილების გამგეს ბ. კვირიკელისა და ერის თანამშრომელს შემოეყამათ კაჩაბეტას ფული, რისთვისაც ისინი გამსახლში მიბრძანდნ. ვადარჩა ბევრი ფული, რომელსაც კიდევ შესკამდნ.“

შემდეგ: „ეგა“-ს გამგეობასაც ძალაუნებურად შემოეყამათ ფული; ესენიც იქ მიბრძანდნ; ამითაც ვადარჩა ფული. უნდა ახალ გამგეობაზედაც ამბობენ, რომ მასაც ისე იგივე ხედვრი მოვლისო.

ერთი სიტყვით საჯავახოში კარვად ვავატარებ რეჟიმ-ეკონომია. კარგი ეშენობა, რომ სხვებიც მიზამავდენ ჩვენს მაგალითს“.

მართლაც მისაბამი მაგალითია... თუ კი გავლანგველები ერთმანეთს ჰხაიებენ, აძლევენ მაგალითს,—დღე მათ წინააღმდეგ ზომების მიღებაში ჩვენ წაებამათ ერთმანეთს.

„ჰანდელბატი“

ასეთი ამბებიც ხდება ამ დალოცვილ რკინის გზის სა-მართველოში: რკინის გზის ადმინისტრაცია ამნაირად პირდება უმეშვერდს სამსახურში მიღებას:

— ვერჯერობთ არაფართი იფილა არა გვაქვს. კანდიდატ მივიღებთ. და თუ თქვენს სამდებრიოდ ვინმე მოკვდა, მის ადგილზე მივიღებთ.

ასე უთხობს ატიხბტს რომელმაც დიდანს უყვდა ადგილს, მაგრამ ამპოდა...

— ნუ თუ ამდგინოს არაინ მოკვდა?—ფიქრა ერთ დღეს ატიხბტმა და რკინის გზის საავთმოლოში წაიდა ამის გასაგებად.

— ამნაწაუო ეჭიმი, ვთხოვთ მომცეთ სტატისტიკური ცნობა, თუ რამდენი რკინის-გზელი მოკვდა ამ ახლო ხანში?

— ეს ცნობა რად გესაქვირებთ?

— სამსახურის საშინელოც.

— აჰა, მიხვდით... ჰეგრამ თქვენდა საუბედუროდ, ეს ერთი ხანია არც ერთი რკინის-გზელი არ მომკვდარა... და კიდევ ზედმეტი უზედუტობა ის არის, რომ ვერჯერობით, ერთს წელიწადში მინც, არც არაინ ეფქრობს სიკვდილს...

კულამოძებული გამაზრუნებულა ატიხბტი. თი, გამოაგონებაც ასეთი უნდა ყოჩილა... ყოჩილა.

არ მზონა.

სულის მილოციის მოსამსახურე (როგორც კორეს-პონდენტი სიკო იტყობინება—მიღვინი) ნოსავით გულბრყვილო ყოფილა. თურმე: დინი ბლომდ ფლია, ამტომაც ჰოგრალია.

ეს გახლავთ შალვა ქლენტი. რას ერჩით ამ კაცის ის ანე ლერის:

არ ვარ სპეკულიანტი, არც ჩარჩი და ვაჭარი... ამით რა დაწველების რომ ვადავტრა მაჭირა.

მაგრამ არ ციეს შალვამ, რომ ხშირად დაშავდება სიმთერლისაგან... (ტვირი და ისიც საქუთარის ტვირი, რიდან ფტებს კაკარებათ წინასწორობა და ცეკავს იწყებენ, რაც გამომწვევლია ზედა სართულს არეულობით რა გვიჭირს, რომ სულდაში ამის სიდარდელი კიდევ სხვა არაფერი იყოს. დაფოლდით ყური ხისოხ:

ჟასირა, ტიხონი, მისაკო— ეს წინდა სამება-იორი... რა ვეყოთ, რომ ზოქმა წაიღო მთავი ხელისი და დღეობა

კიდევ ბევრს იტყობა სიკო მაგრამ ვერჯერობით ეს ეცირობთ.

„ჰარბი სისტემა“

სიღონღში არის ცხრწლედი, რომლის გამეც კარგი კაცია, მაგრამ ძველი ნაცნობი გვატყობინებს:

ვისაც უნდა გათავებდა
ცხრაწლილი თუ შვიდის—
მას სურვილი უსრულდება
თუ ტანი აქვს ღიღის
ჩემ მოწყვეს უბღერისა,
ანგულთან თავს იხრის...

ეს ორიგინალური ცდაა. ლევარსი რიზობოხაძეს გამო-
ვავაუნთი მინდ და მისცეს ატესტატი... ლევარსი ხომ ღი-
ღი ტანის არის; ასე რომ წარჩინებით დაამთავრებს ცხრა-
წლილს. (აქ კი მუშავეს ძალიან უკირს მავადინერობა).
ასეთი გამგებები ბევრია ჩვენში და კარგი იქნებოდა
ისინი მასწავლებლო მაგილიდან შევირდების პარტეზე
გადგვეხსნა დროებით.

სალათას ძილი.

ს მარტოშვი (გარე-კახეთი) არის: კლები, სამ-
კიხევილო, თეატრი, კადლის ვაჩეთი და... მაგრამ ადგი-
ლობრივ ინტელექტუალს: მასწავლებლობას და მოსწავლე-
ობას ისე სინთავს, რომ... სამუშაოთ არ სჯობიათ ასი გვა-

ტუბიციან ვიჟა და გეთიციან გავსაკეთა მათი გასადე-
ქებელი წამალი. ჯერჯერობით სახელდებლოდ სხვა არა-
ფერი გვაქვს... სინჯეთ... იქნებ ამით გამოადვიდეთ სალა-
თას ძილით შეგპრობილი.

წითელი ჯვარი (უკაცრავად) ღვიწრო

მეფრუხეში გაუმართათ საღამო, რომლის შემოსავა-
ლი უნდა მომხმარებოდა წითელ ჯვარს, მაგრამ, როგორც
ვახალი გვატყობინებს, თურმე მოხმარდა წითელ ღვიწროს.
წითელღვიწროს გამოუწვევია წითელი სისხლის დინება
ცხვირიდან... და ბოლოს წითელ ჯვრისაგან დახმარე-
ბის მიღება. აი, რა, სურათს იძლევი წითელი ღვიწრო
შეერთება. ამას კიდევ შეგიძლია დეფუტატო სირცხვილს
წითელი ღვიწრო, თუ კი ასეთი აღმოაჩნდება საღამოს მოხა-
წილებებს. (მაგრამ არა მგონია რომ აღმოაჩნდეს).

სამაზალითო თავაჯღოშაპაძე

დას! ასეთი სათაური მხოლოდ; გახეობის ყველა ნო-
მერში ნახათ ამ სათაურს მაგამ იქნებ ეს სათაური არ
შეხებია ჯერ კიდევ შუიანია თემის თავმჯდომარეს, ამო-
ტრამ საჩიროდ ესეანით ეს „საჯარო“ სახელწოდება არ
დაეუკარგოთ ამ პიროვნებას. იქნებ, იქვე შედით.
— რომ ღირსი არ არის ამ სახელწოდების. ყურადღა-
ღეთ. აბა, კორესპონდენტ დ. შემოდგომას.

გვეყავს თემის თავმჯდომარე მავან რეისი სანაწიველოში. წამ
ვირ ნახათ. მთა ცხვი დაჯერათ ზეურ. შვილის მათთან ღლია
მიხედით და კარგად წელს. მუცელით თუ მუცელისა
დროული იყო. აგველაპარაკება, თუ არადა კინჩის კერით ვაღშო-
გავდებ.

დას! ასეთი ვახლავს და ნუ თუ თვენთავანი ეიმე
წინაღმდეგია, რომ მუხიანის თემის თევჯღომარეს საპატიო
სახელწოდება: სამაგალითო თავაჯღომარე ეწოდოს?!

ანდაზის გასწორება

ერთი მოქალაქე დაბნეულა; არ იცის რაშია საქმე.
გაწიოს:

**მეზობლის ცოლს ხელს ნუ ახლავ ისიც
შინაშკრიკო**

ვიღაც ბურკოვისთვის დიმიტრი ციტიშვილს ცოლი
წაურთმევია... უფრო სწორედ რომ ესთქეთა—ქმრის შეე-
ბულბუბაში ყოფნის დროს, თავის ბიზაზე გადაუწყვანა*.)...

ბოლოს, როცა ბურკოვი დაბრუნებულა შეგუბოხებულ
ქალი მოუხოვნია, მაგრამ ციტიშვილს მანამდე უნდა
ცია ქმრისთვის ცოლი, სანამ ბურკოვის „მეყარჩი“ არ გა-
დაახლებინა.

მეზობლის ძალს ხელი ახლ, ისიც შინაშკრიკო

ბურკოვის მეყარჩი გადაუხდია, ოთა ცოლი დაებრუ-
ნება სახლს... მე კი პირით: „მეყარჩი“ გადიხილი თუ
ენიმე წაიყვანს ჩემს ცოლს.
ამას წინადა რესტორანში ესვენამდ; შემოდის ჩემი ამ-
ხანავი და მუხნება:

— შენ ამ შეიშობ, და შენი ცოლი კი იმ ვი-
დაცს მარაშქმება.

— აი ღვიწრო, წაიშვანოს და მომავოროს.
ვეუბნები ამხანაგ ალბატებთ.

*) ამაში არიდერი არ არის დასაძრახი; პირით: მდღეობს ღი-
რსია, რომ უმეტესით ქალისთვის უკარადღმა მიუტყვეია.

„ფლავს არიგებენ“

კვირას, 17 ოქტომბერს ზეგუნთი მოღვაწე ფლავს დაგუბება. მოსალოდნელია მტკვრის დროებით დაფრ-
მა. ბევრი უზაღმებინს სათემჯაოთ.

ქართული
ზინჯიური

შორალ ამბებიდან.

- აქ კლავულოზს გგონი!!!
- არაუფრსაბ აბ კლავულოზს